

Štev. 11.

V Ljubljani, 1. listopada 1905.

Leto VI.

Dobroradi.

Po narodni pravljici.

Pod lipo tam sredi vasi
zbor kmetiških dedov sedi.
Kot gozdič večerni šepeče,
še slajše pogovor jim teče.

O vojskah, o drugih vestéh,
o slabih današnjih dneh,
o prošlosti govorijo,
nazaj si je zopet želijo.

„Oj, v časih nekdanjih ta kraj
drugačen je bil kot sedaj!
Kar ded mi pokojni je pravil,
da res je, za pipo bi stavil . . .“

Tako je Urbanek začel,
ki vso je že vas preživel.
In kmetje so rekli mu sesti,
da pravil bi davne povesti.

Pa sede Urbanek med nje
in pipico prime v roké;
po zbranih okolo pogleda,
in teči začne mu beseda:

Ej, kmetje zares so nekda
na zemlji imeli že raj;
brez dela je polje rodilo
in samo se jim je gnojilo.

Če kmetič bi rad bil sejal —
že nekdo mu je izoral.
Vsa žita, lepo dozorela,
nevidna je roka požela.

To striček je bil Dobrorad,
ki hodil je kmetom orat.
Bil njemu je gozd domovina,
jeleni in srne živina.

Nekoč kmet medveda je vjel,
ki plesati je umel:
kdorkoli se z njim je izkusil,
do krvi si peté je obrusil . . .

In slednjič še v črno goró
po Dobrorada gredó.
A Dobrorad ni seveda
poznal kosmatinca medveda.

Za šalo gre striček na ples,
a medved ga prime zares . . .
Kot z metlo okrog z njim opleta,
da strah Dobrorada spreleta.

Razbit, razmesarjen kot gad
zbeži na svoj dom Dobrorad.
Nazaj ga nikdar več ni bilo,
ker ljudstvo je to mu storilo.

Ko prišel spet dela je čas —
Dobroradov ni bilo več v vas.
In prej rodovitne njive
pokrile so puste koprive.

Tako nehvaležnost sveta
rodila je vsa ta gorjá,
ki danes nas tarejo kmete —
potomce pravične osvete . . .

Borisov.